

Anóka Eszter

(Nagyhalász, 1942. február 8-Budapest, 1994. március 21.)

Az Anóka Eszter írói név, eredeti családi neve Horváth Katalin volt. Küzdelmes, hányatott gyermek- és ifjúkor után 1975-ben magyar-könyvtáros oklevelet szerzett az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. Megpróbáltatási azonban ezután sem értek véget. Volt gyári munkás, adminisztrátor, könyvtáros és újságíró.

1968-tól publikált rendszeresen. Verseit és novelláit főként a Tiszatáj, a Forrás, az Új Aurora, az Élet és Irodalom, a Magyar Napló és a régi Mozgó Világ közölte.

Ötvenkét éves korában, tragikus körülmények között halt meg. Utolsó éveiben sokat betegeskedett. Egy szlovákiai üdülés során egy kullancs csípte meg. Tudatában volt, hogy ennek következményeitől sohasem fog többé megszabadulni. Mégis reménykedett. Nem sokkal halála előtt még Nagyhalászba és Vajára készült.

Művei:

Hála, 1975; Búcsú a nőktől, 1980; Ostrom békében, 1988; Üzenet, 1990; A mérték, 1990.

Irodalom:

Vámos Miklós: Hála. Kritika, 1975.

Veress Miklós: Halotti üzenet. Pesti Hírlap, 1994. március 28.

Katona Béla: Búcsú Anóka Esztertől. Kelet-Magyarország, 1994. március 31.

/Katona Béla: Szabolcs-Szatmár-Bereg irodalmi topográfiája, II. Ajaktól Zsurkig Nyíregyháza : Jóna Múz. 1996./